Peygamber Efendimiz ve beddua

Konya'dan Harun Akça: "Âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber Efendimizin (asm) bazen bedduâ etmesinin ve bundan bazen çocukların da nasibini almasının hikmeti ne olabilir?"

Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm) âlemlere rahmet olarak gönderilen bir rahmet peygamberidir. O'nun nurlu ve onurlu hayatında, çilelere katlanışında, ibâdetinde, duâsında, niyazında, insanlarla görüşmesinde, elçiliğinde, tebliğinde, dîninde, kitâbında hep rahmet ışıkları parlar.
Resûlullah (asm) sözlerinde ve konuşmalarında Allah'ın vahyine mazhardı; Allah'ın irâdesi ile söz söyler, Allah'ın izni ile konuşurdu.

Bedduâ meselesine gelince:

1- Bütün peygamberler rahmet öncelikli gelmişler, rahmeti ve Cenneti müjdelemişler, Allah'ın mağfireti ile sevindirmişler, kavimlerinin hidâyetleri için binlerce ve binlerce defa fiilî ve kavlî olarak duâ buyurmuşlardır. Fakat zorda kaldıklarında, gerekli gördüklerinde, azgınca muâmelelerle karşılaştıklarında yine Allah'ın izniyle bedduâ yaptıkları da olmuştur. Fakat hep rahmet ve mağfiret ön plânda yer almıştır. Meselâ:
* Hazret-i Nuh'un (as) bedduâsı sayısız tebliğ ve bağış taleplerinden sonra azgınlıkta diretenler hakkında gelmiştir: "Nuh dedi ki: 'Rabbim! Doğrusu ben, milletimi gece gündüz çağırdım. Fakat benim çağırmam, sadece benden uzaklıklarını artırdı. Doğrusu ben senin onları bağışlaman için kendilerini her çağırışımda, parmaklarını kulaklarına tıkadılar, elbiselerine büründüler, direndiler, büyüklendikçe büyüklendiler. Ben onları açıkça çağırdım. Onlara açıktan açığa, gizliden gizliye çok söyledim. Dedim ki: 'Rabbinizden bağışlanma dileyin. Doğrusu O çok bağışlayandır… Rabbim! Doğrusu bunlar bana baş kaldırdılar… Rabbim! Artık, Sen bu zâlimlerin şaşkınlıklarını artır… Rabbim! Yeryüzünde hiçbir inkârcı bırakma! Doğrusu Sen onları bırakırsan, onlar yine kullarını saptırırlar. Sadece ahlâksız ve çok inkârcıdan başkasını doğurup yetiştirmezler. Rabbim! Beni, anamı, babamı, evime inanmış olarak gireni, erkek ve kadın mü'minleri bağışla. Zâlimleri helâk et."1
* Hazret-i Mûsâ'nın (as) Fir'avun hakkındaki bedduâsı, sayısız tebliğden sonra yola

gelmeyip azgınlığını artırdığı için gelmiştir: “Mûsa dedi ki: ‘Rabbimiz! Doğrusu Sen, Fir’avun ve erkânına ziynetler ve dünya hayatında mallar verdin. Rabbimiz! Senin yolundan insanları saptırsınlar diye mi verdin? Rabbimiz! Onların mallarını yok et! Kalplerini sık! Çünkü onlar can yakıcı azabı görmedikçe inanmazlar.”2
* Hazret-i Yûnus da (as) sitem oklarını kendisine çevirmişti: “Kendini kınarken, onu bir balık yuttu.”3

2- İnançta nasibi olmayan, azgınlaştıkça azgınlaşan ve peygamberlere kulak tıkayan insanlara karşı Cenâb-ı Hak da sitemkârdır:
* “Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler.”4
* “Gûyâ o düşündü, taşındı, ölçtü biçti! Canı çıkası! Nasıl ölçü biçti! Canı çıkası! Nasıl düşündü taşındı! Baktı! Kaşlarını çattı, suratını astı! Sonra sırt çevirip büyüklük tasladı!”5
* “Kahrolsun Ebû Leheb! Zaten kahrolup gitti! Ne malı, ne de kazandıkları ona bir fayda vermedi.”6

3- Resûl-i Ekrem Efendimizin (asm) de, hidâyetten nasipsiz, inatçı, inkârcı, alaycı ve hiç durmadan ezâ ve cefâ veren, uslanmaz ve arlanmaz ehl-i şirke Allah’ın izni çerçevesinde bedduâ yaptığı olmuştur. Fakat, hepsinde de karşı tarafın şımarıklığı ve azgınlığı buna sebep olmuştur.

Dipnot:
1- Nuh Sûresi, 71/5-28;

2- Yûnus Sûresi, 10/88;

3- Saffât Sûresi, 37/142;

4- Bakara Sûresi, 2/18;

5- Müddessir Sûresi, 74/18-23;

6- Tebbet Sûresi, 111/1, 2.

Resûl-i Ekrem Efendimizin de (asm), hidâyetten nasipsiz, inatçı, inkârcı, alaycı ve hiç durmadan ezâ ve cefâ veren, uslanmaz ve arlanmaz ehl-i şirke Allah’ın izni çerçevesinde bedduâ yapmış olduğunu; fakat, hepsinde de karşı tarafın şımarıklığının ve azgınlığının buna sebep olduğunu söylemiştik. Meselâ:
* “Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm) Bedir harbinde de, Huneyn harbinde de mübârek eline bir avuç toprak ve küçük taşları alarak müşriklerin yüzlerine, ‘Yüzleri kararasıcalar!’ diyerek attı. Her bir kâfirin yüzüne ve gözüne toprak ve taş doldu.

Kâfirler hücumda iken gözleri ile meşgul oldular ve kaçtılar.”1
Cenâb-ı Hak bu hâdiseyi şu âyetiyle doğrular ve toprak atanın Allah olduğunu beyan buyurur: “Attığın zaman atan sen değildin. Allah atmıştı.”2
* Fars Padişahı Pervîz, Peygamber Efendimiz’in (asm) mektubunu yırtmıştı. Resûl-i Ekrem Efendimiz’e (asm) haber gelince şöyle bedduâ etti: “Allah’ım onu ve mülkünü param parça et!”
Kisrâ Pervîz’in kendisi, bir süre sonra oğlu Şirviye tarafından hançerle parçalandı, saltanatı da Sa’d bin Ebî Vakkas (ra) tarafından parçalandı. Sâsâniye devleti böylece yıkılıp gitti.3
* İslâm’ın başlangıcında Peygamber Efendimiz (asm) Mescid-i Haram’da namaz kılarken, Kureyş kabilesinin reisleri ona çok kötü muâmelede bulundular. Peygamber Efendimiz de (asm) onlara bedduâ etti. İbn-i Mes’ûd (ra) der ki: O gün O’nun (asm) bedduâsına mazhar olanların hepsinin lâşelerini Bedir savaşında birer birer gördüm.4
* Ebû Leheb’in oğlu Utbe, Peygamber Efendimize (asm) saldırmış ve mübârek gömleğini yırtmıştı. Peygamber Efendimiz (asm) de: “Allah’ım ona bir köpeğini musallat et!” diye bedduâ buyurmuştu.
Utbe bir kâfile ile ticâret için yolculuk yaptığı sırada, kâfileye bir vahşî arslan dadandı. Arslan kâfile içinden yalnız Utbe’yi aradı, buldu ve başını pençeleri arasında ezerek parçaladı.5

4- Ne önceki peygamberlerin, ne de Peygamber Efendimizin (asm) amacı insanları helâk etmek değildir. Allah da—hâşâ—zâlim ve işkenceci değildir. Fakat zâlimler, inkârcılar ve müşrikler hak ettikleri zaman, dünyadakilere de ibret olsun diye, Allah’ın tensibiyle, azgınlıkta diretenlerin ve ders almayanların cezâları—bazan bir peygamber bedduâsı sonucunda—kısmen dünyada da verilmiştir.

Peygamber bedduâları sonucu gelen azaplarda:

1- Hiç kimseye hak etmediği bir cezâ verilmemiştir.
2- Verilen cezâlar, davranışları ve kendi yaptıklarının bir sonucu olarak Allah’ın adâleti gereği gelmiştir.
3- Eğer îmân edenlere de bedduâ sonucunda dünyevî cezâ ve azap gelmişse, bu onlar için âhiret hesabına daha merhametli düşmüştür. Gelen dünyevî azap, derecelerine göre bağışlanmalarına ve uhrevî azaplarının hafiflemesine veya kaldırılmasına vesîle olmuştur.
4- Peygamberler gerekli tebliğ ve uyarı görevlerini eksiksizce yapmayı ve kavimleri hakkında Allah’tan af ve bağışlama istemeyi hep birinci plâna almışlar; buna rağmen azgınca karşı koyarak, mü’minlere ve peygamberlere tebliğ görevleri esnasında

zarar verenleri de bazan Allah'ın kudretine havâle etmişlerdir.
5- Peygamber Efendimizin (asm) bilhassa çocuklara karşı fevkalâde müşfik ve sevgi dolu olduğunu dost düşman herkes teslim etmiştir. Bu Resûl (asm) şefkati hiç şüphesiz bütün çocuklara şâmildir. Torunlarına karşı sevgi ve şefkat dolu bulunan Allah Resulü (asm), her çocuğa karşı da sınırsız sevgi ve şefkat duyardı ve çocuklara sevgi ve şefkatle yaklaşılmasını emrederdi. O (asm) âlemlere şefkat ve rahmet Peygamberi oluşunu, en özel mânâda çocuklar üzerinde de gösterirdi.
6- Allah Resulü (asm) davranışlarda "îtidal"i tavsiye eden, "orta yol"u emir buyuran, kendisi de Celâl cilvelerinden olan celâllenme, hiddet, öfke ve gadap hâli ile Cemâl tecellîlerinden olan hilm, merhamet, şefkat ve sevgi gibi duyguları bir arada, ama gerektiği yerlerde "îtidal" içinde yaşayan ve gösteren mutlak ve eşsiz bir rehberdir. İnsanlara bedduâ yapmak için gönderilmiş değildir. O'nun (asm) vesîlesiyle dünyayı saran rahmet kuşağının sıcaklığını bin dört yüz küsur sene sonra bu gün bile hissedebilmekteyiz. Bizi ona ümmet kılan Allah'a sonsuz hamd olsun.

Dipnot:
1- Müslim, Cihad, 81;
2- Enfâl Sûresi, 8/17;
3- Mektûbât, s. 147;
4- Mektûbât, s. 147;
5- Mektûbât, s. 147; Hayatü's-Sahabe, 1/339